SCENA CU SALONUL

MIHAIL GRĂMESCU

Adevărata artă este o reuşită când poate să comunice prin text ceva, dar şi prin subtext, însă Marea Experienţă există în acele texte care spun totul prin ceea ce nu spun.

1. Îşi luase o casetă cu un film... SF, să-i zicem. Un film din ăsta „de acţiune”, comercial. Îi împrumutase cineva „sus-pus” un video pentru un timp şi îşi zisese „Hai să iau şi eu ceva ca să nu zic că am ţinut scula degeaba în casă”.

Şi-au făcut ăştia obiceiul, de la Revoluţie încoace, să nu mai pună în circulaţie decât „filme tari”, cu scene sexi şi *violence.* Parcă nici n-ar fi film dacă lipseşte scena sexi şi „scena cu saloonul” din westernurile de pe vremuri, modernizate şi actualizate.

La început l-a urmărit indiferent. Venise de la laboratorul unde lucra şi avea o noapte întreagă la dispoziţie. Era singur (soţia şi copilul îl părăsiseră cam cu un an în urmă, în timpul „mineriadei” din martie, fără nici o explicaţie logică).

Videoul era o gioarsă – un player vechi care hârâia atunci când rula. Românesc, din comerţ. „De dinainte” de...

La un moment dat apărea un *„extraterestru”* – o fiinţă din acelea cu înfăţişare stranie şi forme ciudate – un umanoid cu piele cenuşie şi ochi bulbucaţi. Apoi urma scena *violence,* cu o femeie violată, torturată şi ucisă într-un subsol de bloc.

ÎNTR-UN SUBSOL DE BLOC.

Filmul era titrat în engleză şi consemnat a fi american, aşa că, până la „scena cu saloonul” (cu subsolul, în cazul de faţă) nu fusese prea atent la detaliile urbanistice. Unde se petrecea acţiunea? Undeva, într-un oraş imaginar. Dar

subsolul îi părea cunoscut. Reluă secvenţa de mai multe ori: o intrare prin curtea de trecere a unui bloc vechi, prin spatele unor lăzi de gunoi, pe o uşă de stejar masiv înnegrită şi mâncată de umezeală. Mai văzuse cândva, deşi nu fusese niciodată în America, uşa aceea, cu scara din spatele ei coborând abrupt, apoi întunericul beciului. Gemuleţul subsolului corespunzând la nivelul străzii, îngust şi cu sticla pătată. Zidurile de ciment grunjos, înnegrite de vechime. Şi pentru o secundă, cât o pâlpâire, ceva straniu, imposibil de concretizat coerent, într-un colţ obscur. Un sclipet ca de *blitz* în străfulgerarea căruia întrezăreşte o... fiinţă, să zicem, ceva îngrozitor. Ceva care face să i se ridice părul pe ceafă.

Ţipetele sacadate ale femeii, urletele disperate, de groază, de moarte.

Reia scena. Şi, dintr-o dată îşi aminteşte de unde ştie subsolul. Era subsolul blocului în care stătea un prieten, în cartierul copilăriei. În mahalaua în care copilărise.

După căsătorie, relaţiile cu prietenul acela deveniseră tot mai reci, întâlnirile mai rare, iar după căsătoria celuilalt, după ce fusese la nuntă şi-i urase „casă de piatră”, încetaseră complet. Vieţi diferite, destine diferite, servicii diferite. Se mai vedeau – se întâlneau o dată la câţiva ani – îşi făceau câte o vizită reciprocă – dar atât şi nimic mai mult. Prietenia din copilărie se transformase într-o simplă mascaradă socială. În afara convenienţei.

Subsolul era însă beciul blocului aceluia vechi din cartierul copilăriei lor. Bloc cu numai două etaje, construit prin anii ’30-’40. Bloc de cărămidă, cu camere mici, cam cât cele „confort II”, dar călduros iarna şi răcoros vara. Bloc de cartier semicentral în Bucureşti.

2. Orice fotografie ascunde o crimă. La baza oricărei OPERE ARTISTICE stă un sacrificiu uman – o „Ana lui Manole” zidită de vie în *Icoana* sa însăşi. Chiar nevoia de a consemna fotografic un eveniment reprezintă nevoia de a consemna o *crimă.* Icoanele mele sunt *„Biblia pentru analfabeţi* – spuneau scolasticii, redeşteptând acuzele

ereziei bogumile.

Totul e să cauţi cu atenţie în URMA lăsată, în amprentă, pentru a afla, holografic aproape, ÎNTREGUL ASCUNS. Fiindcă arta este un *simbol* – o lume în mic oglindind încifrat LUMEA CA ATARE. Opera de artă ascunde ansamblul care a creat-o, artistul care a conceput-o, mediul în care s-a format şi a trăit el. Este SEMNIFICATIVĂ şi REPREZENTATIVĂ. Ascunde CRIMA PĂCATUL PRIMORDIAL. Soţul şi soţia îţi zâmbesc din POZA DE NUNTĂ nevinovaţi, fericiţi – dar nu este decât consemnarea unui viol oficializat. *Vânătorul* cu piciorul pe leşul unui TROFEU.

Privind un film ca atare poţi face contabilitatea, bilanţul contabil a câte vieţi şi bunuri s-au distrus în mod *planificat* pentru această reconstituire „pentru public" a unei CRIME. A unui eveniment îngrozitor.

„Efecte speciale", îţi spui de fiecare dată. Trucaje. Şi încerci să te concentrezi „asupra subiectului" scenariului şi asupra regiei fără să înţelegi că, de fapt, SENSUL OPEREI a fost indus ulterior prin colaţionarea unor LIVE-uri. Peliculele sunt LIVE – reale, viaţă. Oamenilor acelora li se taie gâtul, li se scot ochii, nu e teatru! Cascadorii trucajelor acelora *chiar mor!* După care, ca să poţi dormi liniştit, ţi se arată nişte „actori" care seamănă cu protagoniştii – aleşi după fişierele INTERPOL ale SOSIILOR fiecăruia dintre noi, fiindcă fiecare dintre noi suntem DUBLAŢI, nimeni nu e chiar UNICAT cel puţin pentru ochiul nespecializat. Suntem toţi pastişe şi plagi-aturi.

S-a întâmplat ceva? Nu, dragă, nu vă impacientaţi! Nu a fost decât un film. O înscenare, un fals „ca să se distreze lumea". Uite, mortul trăieşte!

În OMUL DIN VIS, Cezar Petrescu găsise ideea că, la temelia oricărei opere de artă e zidită „UMBRA TRECĂTORULUI CU TRESTIA". Umbra aceasta o regăseai, ca pe o nevăzută amprentă de fantomă parapsi şi pe orice fotografie.

3. De la serviciu trece prin cartierul copilăriei. E iarnă şi frig, ceaţă, se înserează devreme dar nu îl mai aşteaptă nimeni acasă, aşa că n-are de ce se grăbi. Pe nevastă o mai văzuse doar o dată de când îl părăsise – stătea pe terasă la Palatul Telefoanelor – ieşise la agăţat, cu „peştele” după ea. „Copilul lor, bastardul pe care îl crescuse până la 17 ani, era dat dispărut de mai mult timp.

Tramvaiul îl lăsă în Piaţa Unirii şi o apucă pe străduţele rămase printre noile construcţii – parcă reduse la scară între blocurile masive ridicate peste demolările „indicate” cu mâna scoasă neglijent pe geamul maşinii negre prezidenţiale.

Trece din nou prin locurile copilăriei: un bărbat de patruzeci şi ceva de ani, uşor trecut, dar „încă bine” – nu recunoşti în el țâncul cu pantaloni scurţi şi „probleme sociale” de cu mai bine de 25 de ani în urmă.

Iată locul vechii biserici dărâmate. Ceva mai încolo; în capătul străzii Mămulari era o sinagogă, demolată cam când avea el 14-15 ani. Teatrul evreiesc a rămas încă în picioare dar, de jur împrejur, străzile de demult se pierd în spaţii virane. *Şcoala 74* e acum doar pe jumătate din ce era, şi a fost transformată în garaj.

Călăraşii, Popa Soare, Fetiţelor, Iuliu Valaori, Romulus, Zefirului – străzile cartierului...

Un spaţiu ca o insulă de veac trecut scufundată în marea de blocuri înalte şi noi de jur împrejur. Un vestigiu al unei lumi apuse. LOCURILE COPILĂRIEI, care treptat au dispărut, au fost înlocuite cu alte lucruri şi locuri fără Istorie.

— Cauţi pe cineva? îl întreabă cu suspiciune şi bunăvoinţă o bătrână pe palierul unde stătuse cândva şi prietenul lui..

— Da... îi răspunde. Îi spune bătrânei numele prietenului mutat şi ea îi spune ceea ce el ştia deja:

— S-a mutat. S-a mutat de mult.

Şi îl urmăreşte cu privirea până iese pe uşa blocului. De acolo, însă, se poate întoarce în partea, din spatele clădirii – perete fără geamuri şi se poate strecura în beci,

nestingherit.

Uşa beciului scârţâie. Rămâne o vreme în penumbra din capătul scărilor. Apoi îşi scoate bricheta şi coboară cu ea aprinsă cele câteva trepte. E un beci adânc – are mai bine de doi metri.

Jos e mai puţin întuneric – lumina zilei mai pătrunde prin gemuleţul îngust din partea de sus, care dă în stradă.

4. Beciul se întindea pe sub întregul bloc – e drept, clădirea nu era prea mare – un bloc înghesuit printre altele – construit pe la 1928-1930, din cărămidă. Doar un perete al blocului era de beton, ceilalţi fiind din cărămidă mâncată de timp, sfărâmicioasă, cu suprafaţă inegală. Lumina geamului de lângă tavan cădea oblic pe pereţii lângă care erau stivuite lucruri vechi, biciclete rablagite, obiecte casnice defecte, saci cu lucruri vechi şi pantofi scâlciaţi. Doar peretele de beton nu avea nimic în dreptul lui, luminând încăperea cu cenuşiul lui tern şi rece şi colţul dinspre el, de la capătul scării abrupte...

Când erau copii veneau aici uneori să stea de vorbă în taină, nestingheriţi, despre vreo „ambuscadă” în conflictul cu găştile de pe celelalte străzi, despre „tainele sexului” sau, când chiuleau de la şcoală, despre problemele clasei. Aici era linişte şi nu îi deranja nimeni. Un spaţiu obscur. Un loc de întâlnire.

Dacă ar putea face pereţii ăştia să vorbească... Zidul de beton asistase la atâtea – chiar şi la turnarea filmului aceluia stupid cu extratereştri...

Se apropiase de colţul degajat – aici trebuie să fi fost făcută filmarea aceea oribilă. Îi mai răsunau în urechi ţipetele femeii violate, ucise poate, şi ea.

Îşi scoase din buzunar bricheta ZIPO şi o aprinse. Flacăra feştilei pâlpâi în semiîntunericul din jur.

Aici era. Sigur. Aici fuseseră ucişi şi torturaţi oameni. Se aplecă şi descoperi pe jos... un prezervativ folosit, uscat. Câteva mucuri de ţigări cu filtru, americane. Şi o pată negricioasă chiar lângă zid.

Sânge? Sânge uscat?

Ridică ochii pe perete şi descoperi în zidul de beton o gaură în care-şi vârâ degetul, atât era de mare. O gaură de glonţ. De armă militară? De pistol? Caută pe jos cartuşul, sau glonţul, şi le descoperi pe amândouă – un glonţ mic, de revolver. Asemănător cu cele ale „pliciurilor” de tir de la Poligonul Tunari unde, când erau în liceu se duseseră aproape toţi să se înscrie la Clubul Sportiv de acolo.

Îşi aprinse o mărăşească amară de la flacăra brichetei acum fierbinte şi închise cu un clinchet sec capacul. Când erau în şcoala generală, aici se refugiau să fumeze. Grusi, fiul avocatului, un puşti dolofan şi brunet, cu ochi albaştri şi păr ondulat, cu un an mai mic decât el, venea cu bricheta chinezească a lui frati-su mai mare, o brichetă fără fitil, cu piston care injecta benzina pe o plasă de sârmă incandescentă – era o adevărată „minune tehnică” bricheta aia a lui Grusi şi şi-ar fi dorit şi el una la fel, dar era mult prea scumpă la tutungeria de vizavi – 25 de lei – mai mult decât toţi „banii lui de cheltuială” pe o lună. Dacă şi-ar fi luat bricheta, n-ar mai fi avut bani să-şi ia ţigări.

Mai târziu, când avea să intre în serviciu, înainte să se căsătorească, suma de 25 sau de 30 de lei nu i se mai părea chiar nemaipomenită, dar nu se mai găseau brichete din acelea.

Se îndrepta spre scară când, poate şi din cauza „ecoului” în retine a flăcării acum stinse i se păru că vede în colţul degajat o umbră – o stafie care *se mişca.* Parcă percepuse şi un foşnet slab...

Dar nu era nimic. Atunci când întoarse capul spre colţ, acolo nu era nimic.

Urcă scările şi ieşi afară. Lumina zilei îi izbi privirea cu o jerbă multicoloră, deşi „soare nu era, ci doar lumină difuză, lăptoasă, care nu emana de nicăieri fiind totuşi peste tot”, ca o ceaţă celestă învăluind Cetatea cu o Cetate secundă, divină.

5. Femeia aceea, violată, ucisă poate de golani sau de ceva tenebros, într-un moment de cumpănă socială, istorică, plângea în subsol. Stătea acum în lumina albastră

a lămpii cu ultraviolete din Laborator şi reconstituia trecerea lui prin beciul blocului cu o zi înainte, identifica „foşnetul” pe care i se păruse că-l aude: era ecoul stins al unui hohot de plâns ca un râs îngrozitor. Fusese o scenă de film? O filmare?

Revăzuse acasă filmul, video – scena terifiantă retezată de Cenzură după câteva secunde. Peretele de beton era, sigur, peretele din beci, cu o urmă de funingine acum, în urma filmării, spart de împuşcătură.

Ce se întâmplase acolo? Lucrul acesta nu avea de unde să-l ştie decât dacă ar fi fost în perete, dacă ar fi fost peretele care „o văzuse”, măcar o clipă, dacă i-ar fi revelat *zidul de ciment* ceea ce văzuse atunci...

Deodată i-a venit ideea: în realitate „scamatoria” nici nu era atât de nemaipomenită, se şi mira cum de nu le dăduse şi altora prin minte mai înainte. În fond, câinii simţeau mirosul după câteva zile. Urmele paşilor unui trecător puteau fi percepute la câteva ore mai târziu folosind doar nişte ochelari sensibili la radiaţia infraroşie. Dacă nu existau alte impresii care să se suprapună, urmele rămâneau chiar şi o săptămână. Ori, peretele se comportase, dintr-un anumit punct de vedere, ca o placă fotografică. Mai puţin faptul că nu exista nici un obiectiv... Nu era decât o problemă de chimie: *revelatorul* adecvat capabil să activeze imaginea înregistrată pe carbonatul de calciu. Şi de fizică: modul cum să filtreze imaginile ca să nu iasă o simplă „poză mişcată”, ci un film *consecutiv* al imaginilor înregistrate sub puternicul reflector al... Istoriei aceleia stranii. Ce „fixator” trebuia folosit. Probleme de fizică optică şi chimie.

Şi timpul. Ce va mai fi rămas din aceste... clişee suprapuse? Până când va mai putea recupera din „memoria” peretelui scorojit şi jalnic, înnegrit de fum şi pătat de băutură şi sânge ADEVĂRUL?

6. Avea la dispoziţie laboratorul, singurătatea şi dorinţa de a afla. Dar se simţea obosit. Din când în când amintirea Femeii, a Idealului (lipsă) îl bântuia exasperant.

— Nu pot să te primesc, îi spunea. Am treabă.

— Ce treabă? îl întreba Idealul, Zeiţa (lipsă).

Îi povestise ce are de gând.

— Nu este bine ce faci, îi spusese, speriată, Muza.

— De ce, întrebase el, nedumerit.

— Scoţi morţii din morminte. Alergi după fantome. Mai bine nu ai şti niciodată ce a fost, de fapt, acolo. Există lucruri pe care oamenii nu trebuie să le afle niciodată. E mai bine aşa... Pentru ei...

— Adevărul este singurul lucru important. Nici un sacrificiu nu e prea mare pentru a-l afla.

7. Cheia problemei i-a parvenit întâmplător (există întâmplare, sau totul este determinat pe lumea asta?). Era într-o seară umedă şi rece. S-a dus să cumpere un ziar de la tutungeria din colţ. A trecut pe lângă şantierul de construcţii improvizat pe strada sa. Într-o chicinetă câţiva muncitori se încălzeau lângă un godin în care ardeau resturi de lemn de la demolări. Pâlpâirile focului cădeau pe pereţii imobilelor din jur şi, când a văzut jocul umbrelor pe ziduri şi-a dat seama. Umbrele trăiau o clipă. Nu erau „un film” ci „imagini” întrerupte. Fotografii. Clipe consecutive ale Trecerii.

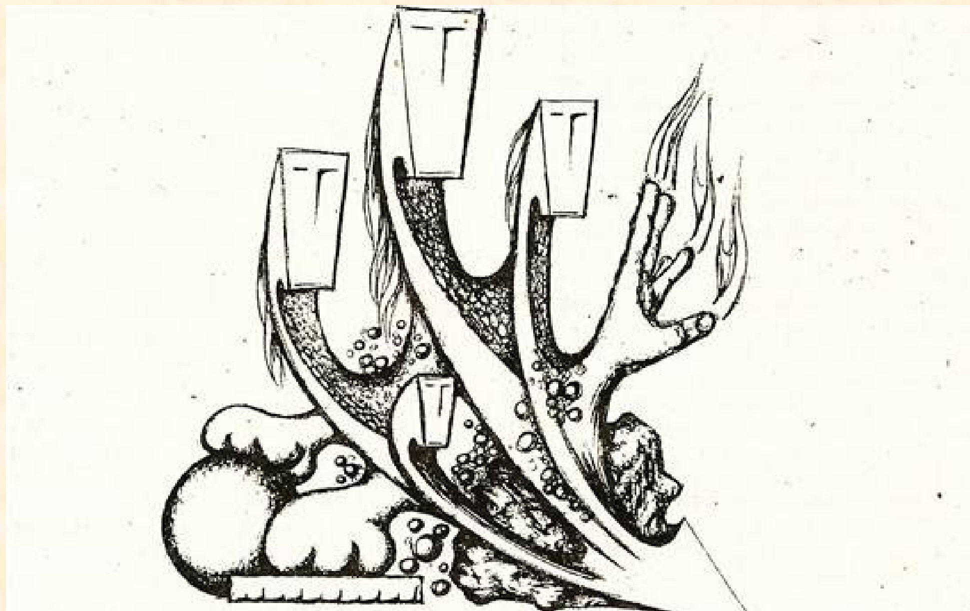
După ce va găsi şi aplica „revelatorul”, vor fi însă, imagini clare sau pete incoerente? Cu ce lentilă putea regla *Şarful* acelei „poze”?

8. Revăzând scena de pe filmul video era tot mai sigur că toate cele înregistrate acolo erau „LIVE”. Era asasinat cineva, era violată o femeie, apărea un extraterestru şi se petrecea ceva catalogabil ca „parapsihologic”. Nu mai era nici un secret că „în Epocă” se făcuseră şi la noi, unele „experienţe”. Încercase să afle ceva despre protagoniştii filmului şi despre peliculă, dar nimeni nu ştia nimic – era o producţie obscură, fără relevanţă. Cei de la închirieri de casete nu aveau decât titlul notat pe o listă cu precizarea făcută de nu se ştie cine de la Ministerul Culturii: „aventuri”.

Totul era învăluit în mister. Nimeni nu voia să discute despre „pelicula aceea” şi, de altfel, după ce a înapoiat-o ea a fost radiată de pe lista de împrumuturi. Dispăruse. Gata. Nu îi dăduse prin minte nici măcar să facă o copie după ea.

De altfel, *Ministerul Culturii,* după câteva zile, a scos în ilegalitate centrele de împrumuturi de casete.

Mai trecuse o dată pe la blocul cu beciul unde se făcuseră filmările şi discutase cu locatarii – unii dintre ei părinţi bătrâni şi cunoştinţe din copilărie – familii respectabile – dar, după ce îl primeau cu simpatie, când

aducea vorba despre film ceilalţi ocoleau speriaţi subiectul. Era un subiect tabu..

— Despre asta nu se vorbeşte... îi spusese o bătrână.

— De ce? întrebase el nedumerit.

— Nu se vorbeşte despre *aşa ceva!* Nu e bine să-ţi bagi nasul în *chestii din astea.* Sunt implicaţii... politice.

— Cât de politice şi ce fel de politică? insistase el.

— Majore. Majoră, clătinase din cap avocatul, tatăl prietenului lui din copilărie. Să zici mersi dacă scapi... doar cu atât...

— „Cu atât” cu ce?

Dar celălalt tăcuse, oricât îl mai scrutase el în ochii albaştri, senini, ca ai fiului său.

„Oare prietenii şi părinţii prietenilor lui din copilărie or fi fost *membri de partid?* Oricum, ţinând cont de funcţiile pe care le ocupaseră în structurile sociale de atunci, oglindite în locurile şi blocurile în care li se dăduseră apartamentele, *„colaboratori”* şi *„informatori”* fuseseră aproape sigur”.

Ultima dată când vizionase caseta, înainte ca să o înapoieze şi să dispară, i se păruse că descoperă acolo o sugestie satanică. Poate că de aceea se fereau locatarii blocului acestuia liniştit. Poate că ei, toţi, ştiau ceva – fusese vreo discuţie, vreun scandal în legătură cu ce se întâmplase atunci şi fuseseră avertizaţi. De ce nu îi spuneau însă şi lui?

— Să nu mai treci pe aici, îl sfătuiau toţi. Sau, chiar supăraţi de deranj: Nu ai ce căuta aici.

9. Întindea acum fixatorul pe perete. Imaginea se închega. Îl întindea cu pensula şi dădea apoi cu sprayul.

Era pe înserat. Se strecurase în beci tocmai acum fiindcă, după ce câteva zile găsise uşa încuiată cu un lacăt mare, ruginit şi cenuşiu, îi dăduse prin minte să-l încerce doar a treia oară când se strecurase până în spatele blocului – şi constatase că fusese pus doar de formă – era stricat şi nu se închidea – şi nu mai amânase, cu gândul să nu mai apară, dacă venea şi altă dată, alte impedimente mai greu de depăşit.

Iată, pasta începuse să coaguleze pe perete în precipitat gelatinos: îşi luase de acasă aparatul cu blitz – un aparat de amator, nu unul profesionist, nu-şi putea permite aşa ceva – şi fotografiase imaginile „petelor” evoluând încet pe „ecranul” de beton, fără a fi foarte convins că pelicula va surprinde ceva din ceea ce ochiul abia bănuia în fluorescenţa vagă a pastei sensibilă la emanaţia amprentei foto. Fiinţe groteşti, protagoniştii unui film dispărut. Actori dintre care, cel puţin unul, deja nu mai era.

Treizeci şi şase de imagini. Treizeci şi şase de poziţii pe un film de 2.000 DIN. Asta era tot ce avea să rămână din întreaga poveste. Imaginea se schimba, se metamorfoza sub ochii lui. Blitz-ul fulgera şi el înregistra schimbările fără convingere pe celuloid. Nici nu ştia prea bine ce fotografia. Făcea totul în viteză, în mod reflex, ca un automat – nu ştia dacă surprindea esenţialul sau dacă fenomenul va continua sau va înceta, şi când. Dar ştia că foarte curând va rămâne o singură IMAGINE ECRAN, ultima revelată, prima clipă în ordine cronologică inversă, ca la o sondare psihanalitică în stare de transă a acestui film mut, întipărit pe „retina" şi „memoria" pereţilor orbi. Care va fi acel moment? Poate cel în care intrase el în cameră şi atunci tot efortul s-ar fi dovedit inutil. Nu va fi făcut nimic pentru decriptarea Enigmei. Rămânea, după consumarea aventurii brevetul „invenţiei lui", a „scamatoriei" – dar ale cărei utilităţi practice rămâneau nelămurite.

10. Până să termine el, se înnoptase. Pe perete rămăsese întipărită AURA unei scene odioase. O sugestie de desfrâu răsfrântă pe zidurile şi lucrurile care asistaseră la evenimentul consumat în taină aici. Realitatea aceea teribilă impregnase tavanul, uşa, tot. Dar lucrurile nu puteau fi făcute „să vorbească". Lucrurile rămâneau o acuzaţie mută ca un stigmat.

Se simţea zdruncinat, întors pe dos, îngrozit. Era acolo ceva care refuza să creadă că poate exista cu adevărat, deşi existase, că fusese real, deşi TOTUL este real. Şi simţea acum dorinţa să şteargă această dovadă odioasă. Dar nu mai putea.

Ţi-am spus că aşa o să se întâmple, îi spunea Muza. Dar nu m-ai crezut. Ziceai că ADEVĂRUL merită orice sacrificiu. Acesta e ADEVĂRUL!

11. Developă filmele. Majoritatea sunt precum bănuise că se va întâmpla, – imagini după venirea lui în beci. Doar ultimele cinci sau şase clişee precedau, premergeau

venirea lui în subsol.

Le aşeză în ordine. Păreau să continue scena ultimei imagini *întipărită* pe perete ca într-o *Biblie* scrisă pe dos, în care Apocalipsa sibilinică a lui Ioan Teologul era, de fapt, înaintea *Testamentelor, Scrisorilor,* o profeţie premergând ca o *Kabală* blestemată *Procesul templier*

Anecdotica era lineară: o femeie. Femeia. Şi patru Bărbaţi. Clişeul scabros al unei „reviste” LIVE hard-porno. O execuţie. Un monstru – mutant sau extraterestru. Şi astfel, a aflat. A dezlegat „taina”. Asta era tot.

Când, dărâmat, se culcă după ziua cumplită, adoarme greoi printre fantomele ce bântuie camera. Şi visează figura Femeii. Dar altfel. Neadecvat. Frumoasă, distinsă. Iese din scena odioasă şi râde către el, se ridică, se apropie cu mâinile întinse... Dar se împiedică şi cade. Imaginea de vis se sparge – o femeie de gips, goală pe dinăuntru, descompunându-se în cioburi. Vocea, suavă şi dulce, prin timp sună spart şi alterat ca un hohot de beţiv, spunându-i cu ton sarcastic şi depravat:

— Nu poţi afla. „Nu poţi şti şi mai rămâne în viaţă.” Nu îţi plăcea ADEVĂRUL *tău?* Voiai să afli ADEVĂRUL? Ce-ai câştigat? Nu era mai bine să rămâi „prost”? Nu era mai bine când erai naiv? Când mă iubeai?

12. Fantome animate de instincte primare hălăduie în pereţi, trăindu-şi desfrâul lor de piatră, obscenul „ritual” burlesc al unui sacrilegiu.

Pereţii au văzut. Lucrurile au văzut.

Femeia, Muza nu mai vine. Nu îl mai deranjează cu prezenţa ei „multdorită”, aflată. Stă singur şi aşteaptă fără să ştie ce anume. Nu a anunţat nimic la laborator. Nici nu mai iese din casă de frică să nu îl întrebe cineva ceva.

Şi totuşi, cei patru huligani ar trebui pedepsiţi. Dar de cine? Şi cum?

Ar trebui izolaţi de lume. Liberi, continuă să fie o primejdie pentru onestitate, pentru Femeie, pentru puritatea noastră, întinându-ne cu atingerea lor impurificatoare. Ofensatoare.

Cu ce argumente vor fi reuşit să convingă Femeia aceea frumoasă să se depraveze cu ei? Să se bălăcească în asemenea „mocirlă socială”? Bătaie? Afrodisiace? Argumente „filozofice”?

Stătea, în neputinţă de a acţiona, încremenit între simţăminte contradictorii. Stătea, pur şi simplu.

I se făcuse ruşine de „invenţia” lui, capabilă SĂ DEZVĂLUIE. Se gândea să ardă filmul ăla nenorocit surprinzând revelarea unei imagini întipărite pe un zid de beci şi să se reîntoarcă la munca sa stereotipă de laborator, să nu mai facă niciodată exces de zel. Oamenii, nu au nevoie de *adevărul nud.* Viaţa nu este plăcută decât dacă o iei ca pe un vis frumos. Şi fad.

13. Întâlnirea cu Femeia.

Toate acestea s-au întâmplat demult. Acum nu mai au nici o importanţă. S-au şters. Viaţa a mers mai departe.

Poate ieşi iar din casă. Noaptea. În curţile şi blocurile oraşului liliecii sunt înfloriţi şi luminile aprinse. Muzica de la ceaiurile, discotecile şi nunţile urbei pot răzbi iar în străzile desfundate. Chiar dacă pe el îl dezgustă petrecerile lor, mireasa din capătul mesei, aproape o fetiţă, râde fericită şi totuşi speriată. Este Ea, Femeia. Alături de ea, în costum de mire, unul dintre tinerii „boemi” ai unei destrăbălări murale mute. Pereţii îi privesc. Lucrurile ne privesc, indiferente – martori ai depravării şi crimelor noastre.

În copilărie, Femeia de acum îi citise o poezie. Ea avea paisprezece ani pe atunci. El şaptesprezece. Era vorba, în ea, despre un porumbel care zboară să-i aducă iubitului mesaje. Încearcă să evoce în memorie momentele frumoase. Nu le mai reţine. „O frunză veştedă”... În finalul poeziei. Femeia chema iubitul *în spatele casei* să vină să vadă porumbelul împuşcat: o masă de pene însângerate. Un înger căzut.

14. Casa asta în care stau nu mai este decât o ruină. Pereţii au căzut pe alocuri.

Opera de artă este o casă. A spiritului. Opera este un om. Omul este o casă a spiritului. Casa este o Lume oglindită. O Lume în miniatură, reflectând deformat Spaţiul autorului. Estetica scolasticii medievale.

Casa este, pe marginea unei ape. Se oglindeşte în ape, frântă, confuză.

Vine din când în când aici să mă viziteze.

Este primăvară şi ştiu că, în curând, va dispărea definitiv şi această ruină.

Fata râde, povestind ceva despre şcoală. În casă, pe perete, deasupra patului, o „poză”. Groază de nedescris. Şi durere sfâşietoare.

Fata se căsătoreşte: Bărbatul este dificil şi singuratic. Se plânge că este, acum, prea bătrân. Fata râde de el:

— Care „bătrân”! Nu ai decât cu 10-15 ani mai mult decât mine! Şi apoi, te iubesc din copilărie. Suntem îndrăgostiţi de atâta timp că pot afirma că te iubesc dintotdeauna.

O scenă sardanapalică deasupra unui pat conjugal.

Acum, nici soţia, – nici copilul nu mai există. Doar *casa.*

Fiinţe josnice, murdare şi care întinează totul împrejur prin simpla lor prezenţă, trec pe stradă, pe lângă mine, pe lângă casă, povestind, cu bravadă jalnică, aventurile lor sexuale – cum au înjosit Femeia din Mine – fără să înţeleagă că PE El ÎNŞIŞI s-au înjosit, nu pe Ea.

Doar casa mai există, cu pereţii curăţaţi acum de memoria lor diabolică. Încă există. Ca o epavă scufundându-se, parcă, în lacul întunecat al Trecutului.

Şi beciul, în al cărui colţ, lângă peretele de beton – câteva chiştoace, un bec Tungsten şi o pată de sânge negru, uscat, lângă un perete de beton muşcat de glonţ.